Ч. 234. Второк 29 (16) жовтня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злоенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — Війна на Балкані.

На послідній засіданю палати послів в дальшій части буджетової розправи говорили пп. Гуммер (н. рад.) і Еґер (всенім.).

Пос. др. Ев. Левицкий зазначив, що внутрішна політика є тепер під знаком подій, що відбувають ся на балканьскім півострові. Вправді говорять, що після всякої правдоподібности не прийде до инших замотань, бо всі старають ся о зльокалізоване війни на балканьскім півострові. Але швидше чи пізнійше прецінь прийде до замотань між інтересованими державами. В так важнім моменті має представник народних мас обовязок сказати правду та вивести справу, чи держава готова на всякі евентуальности.

Міністер війни — говорив бесідник — сказав, що маємо знаменито приготовлену армію. Та не лиш сама боєва готовість армії рішає про остаточні вислїди міжнародного замотаня, котре буде мати великий вплив на внутрішні відносини. В тім напрямі Австрия дійстно не підготована. Пограничні народи, котрі — щоби так сказати — призначені на те, аби боронити Австрию перед всякою небезпечностию, зазнають гноблення, а всї змаганя їх, щоб поправити сей стан річи, не довели доси до користного вислїду.

Найгірше є в Галичині. Тут вже від давна Росия веде небезпечну для Австриї аґітацию, щоби у відповідній хвили бодай східна Галичина яко дозрілий овоч припала Росиї в участи (голоси з руских лав: Слухайте, слухайте!).

Щож на се австрийске правительство? Між тим коли в давнійших часах, коли в Австриї хотіли зробити одноцільну державу на основі національної автономії поодиноких країв, коли то проєктовано утворене рускої провінциї з самостійним руским соймом, то однак замість веревести сю лїнію, віддано державу в курателю упривілейованих народів, заведено в тій цїли дуалїзм і заключено в Австриї угоду з Поляками, силою якої віддано Русинів цїлковито в руки Поляків. Опісля обрабовано руский нарід з всяких прав. Щоби то могли зробити, Поляки кинули наперед на Русинів підозріне, що они Москалї і тягнуть до Росиї. Отже тому, що Русини елемент небезпечний для держави, треба конче Полякам віддати управу галицких справ. На жаль удало ся також переконати рішаючі круги, що польска куратиля над всхідною Галичиною є в інтересі держави. Стремлїня Русинів, особливо їх боротьба з русофілами у всхідній Галичині і на Буковині нині занадто звістні, щоби тим способом можна нині щось осягнути. Тому говорить ся тепер, що Русини не є досить дозрілі, щоби стати політичним чинником. Они нїби то занадто радикальні і тому треба ще дальше лишити Полякам курателю над ними. Кажуть они, що треба заждати, аж Русини політично так виобразують ся, що можна буде на них оперти ся і полягати.

Бесідник не хоче пригадувати польским провідникам, що Поляки зробили раз повстане против сеї держави. Але які скоки виробляла нїби приязна для Австриї політика від часу, як они присягли вірність династиї. Русофільский рух в Галичині попирає ся, щоби пошкодити Русинам. Коли др. Білиньский ствердив тотожність австрийскої державної політики з політикою польскою, напала на него польска праса. Русини дякують за науки, які дають їм Поляки.

Бесідник обговорює відносини Поляків до Русинів, зосібна справу українського університету і заявляє, що теперішна стадия соймової виборчої реформи некористна для Русинів. В дотеперішній соймовій ординациї виборчій мають Русини можність здобути 1/3 мандатів, хоч Поляки можність сю ріжними способами нївечили. Після тяжкої боротьби предложено Русинам 26·4 прц. мандатів, коли тимчасом Русини знизили свої домаганя до 30 прц. Але тепер приходить намістник, покликаний до посередництва і заявляє, що правительство стоїть на тім самім становищи, що Поляки. Се не посередництво. Спору між Поляками і

4)

З кавказких споминів.

(З росийского — Ф. Толстого).

(Дальше).

Мерлець лежав на траві і як задеревілі сидїли довкола него засумовані товариші. Нї один не рушив ся. Крім шелесту листя на деревах було всьо тихо. Вкінци відмовив мулла молитву, всї встали, взяли мерця за руки і понесли до гробу. Ґріб не був звичайний, а мав з боку нижу. Татари взяли мерця попід пахи, скулили єго ноги і так в сидячій поставі спустили єго осторожно до гробу і засунули в нижу та притиснули єму руки до грудий.

Ногаєць приніс зеленого шувару, они наклали его до гробу, засипали скоро землею і поставили в головах умерлого камінь. Відтак збили землю і посїдали ще раз рядом коло гробу. Довго мовчали, вкінци зітхнули всї разом голосно: Алаг! Алаг! Алаг! — і скоро повставали.

Рудий роздав трохи гроший поміж старцїв, взяв в руки нагай, ударив ся ним по чолї і пішов до дому.

На другий день рано побачив Шілїн, як рудий, а за ним три Татари, виводив за село кобилу. Вийшовши там, здоймив з себе кафтан, закотив рукави сорочки, витягнув кинджал і наострив его на камени. Татари підняли кобилї голову до гори, а рудий приступив до неї і перерізав їй гортанку. Відтак як она упала на землю, здоймив з неї шкіру. Прийшли жінки і дївчата чистити внутренности. Вкінци розділено мясо на кілька кусників і знесено до хати рудого. Тут зібрало ся ціле село на тризну.

Три днї їли кіньске мясо, пили бузу і поминали покійного. Ціле село вийшло ся. Четвертого дня замітив Шілїн, що коло полудня збирали ся Татари кудись їхати. Привели коні, десять люда, між ними рудий, всїли на них і від'їхали, лиш Абдул лишив ся дома. Тоді був нів і ночи були темні.

— Ну — сказав Шілїн — нині мусимо утїкати.

Костилїн відповів:

— Та як втїкати, коли не знаємо дороги.

— Я дорогу знаю.

— А відтак ми за одну ніч в нїякий спосіб не дійдемо до кріпости.

— Нїчо не вадить — за дня відпічнемо в лїсі. Диви ся, я заосмотрив ся в хліб. Чей не будеш ту сидїти і ждати, аж тобі з дому пришлють гроші? А як би що стало ся і гроші не прийшли би, щож тоді? Татари тепер люті, бо наші убили одного з них. Чи то тяжко, щоби они не пімстили ся на нас.

Костилїн довго вагав ся.

Вкінци сказав:

— Нехай буде, спробуймо.

V.

Шілїн поліз в яму, розширив ї, аби й Костилїн міг туди перелїзти і оба сидїли і ждали, доки в аулї всьо не втихло.

Ледво поклали ся люди в аулї, як Шілїн переліз попід стїну на двір.

— За мною! — шепнув до Костилїна.

Костилїн виліз, але ударив ногою о камінь і наробив стукоту. Абдул мав красого пса, що називав ся Уляшін. Шілїн добре єго знав. Почувши стукіт. пес забрехав і побіг з другими псами до шопи. Шілїн тихо засвистав і кинув Уляшінови кусник плядцка. Пес піднявего, зараз втихомирив ся і почав махати хвостом.

Але й господар учув пса і почав зі саклї кричати: — Бери, Уляшін, бери!

Шілїн гладив пса, він не брехав, стояв тихо коло Шілїна і ласив ся.

Они сїли за плотом. Знов стало тихо, не чути було нїчого, хиба кашель якої вівцї в стадї і шум води в долинї. Було темно, високо на небі блимали звізди а зза гори висунув ся маленький, червонавий серп місяця. Мрака розстелила ся понад долини і яруги. Шілїн встав і сказав:

— Ну, брате, ходи.

Але в тій хвили роздав ся з мінарету спів мулли:

Гаіа ала еа салаг — Ходіть до молитви
Гаіа ала ел фалаг, — Ходіть до храму,
Аллаг уа ел акбар, — Бог великий,

Русинами не можна так представляти, немов би Русини по полагоді університетскої справи і справи соймової виборчої реформи не мали більше нічого домагати ся. Над сими справами ведуть ся переговори, але рівночасно всїми способами Поляки заходять ся, шоби із всхідної Галичини зробити польску провінцію. Русини домагають ся від правительства, щоби повалило цїлу систему, бо наслідком сеї системи руский нарід гине. (Живі признаня на руских лавах).

Бесїдник хоче далеко понад голови правительства звернути осторогу: Галицкі відносини неможливі до видерavailable. Коли говорить ся, що там усе супокійне, то се тільки тишина перед бурею. З одного боку вдирає ся русcофільска аґітация до краю, з другого штучна більшість польска давить Русинів всїми способами. Русини — кінчить бесїдник — сим способом зазначать настрій своєї нациї, що будуть голосувати против буджету. (Оплески і признаня).

П. Крамарж гадає, що як найскорше конче треба довести до угоди між народами. Услівєм полагодженя реформи фінансів є управильненї відносини в палатї, які знов зависять від поводженя угоди в Чехії і в Галичині.

Виключене, шоби по побідах балканьских народів можна було відобрати побідникам їх здобутки. Передовсїм від Австриї зависимий нинї европейский мир. Фальшиний крок монархії міг би викликати европейску війну. Коли відносини на Балканї змінять ся, тоді наступить новий розвиток торговлї і господарства. Треба дбати про те, щоби монархія при сїм новім розвитку мала рішаючий вплив; тому конче треба провадити цїлком справедливу політику.

На сїм перервано дискусию і засїданє замкнено. Слїдуюче ві второк.

В палатї внесли всї чеські сторонництва інтерпеляцию в справі звістного розпорядженя мін. Гохенбурґера.

З театру війни надійшли вісти про цїлий ряд успіхів союзних держав, а неудач Туреччини. І так на всході армія болгарска окружила Адрианополь і відтяла его від получення з головними турецкими силами. Сербско-болгарска армія в Македонії займила місто Стіплїє по турецки Іскіп. Серби по битві під Кумановом займили Скоплїє, Митровицю і Верісовац. Греки займили остров Тазос і місцевість Кожані в полудневій Македонії, вкінци Чорногорці розпочали правильну облогу Скодару, який має піддати ся, а всхідна їх армія під проводом ґен. Вукотича займивши Гусінїє рушила в похід на місто Іпек.

„Reichspost“ дістала від свого кореспондента з під Адрианополя вістку, що Кірккілїсе впало в четвер о годині 11 перед полуднем. Турецке войско подає ся на Бунар-Гіссар. Болгарскій армії удало ся атаком від північного всходу переломити турецку лінїю між Кірккілїсе і Адрианополем. При тім головну часть Турків відкинено на всхід.

Битва була дуже завзята, з обох сторін були величезні жертви в людях, скінчила ся цїлковитим пораженєм Турків. Турки з трудом закривані своєю артилєрією, в диким переполосї кинули ся до утечі. Комунїкация турецкого войска з Царгородом загрожена болгарскими войсками, котрі ступають вдовж побережа Чорного Моря. Туркам грозить цїлковите відрізанє від Царгорода. Тому, що опір турецких войск під Кірккілїсе був незвичайно слабий, то Болгари сподїють ся, що й Адрианополь незадовго упаде.

„Neue fr. Presse“ дістала від свого кореспондента з головної болгарскої кватири в Старій Загорі телеґраму, яка доносить, що битва під Кірккілїсе тревала без перерви 2 дни і 1 ніч. Послїдні турецкі шанцї здобули Болгари з баґнетами в руках, при тім найбільшу хоробрість виявили ті болгарскі полки, що рекрутують ся в балканьских горах. Стояли они від 28 годин без перерви в огни, потім пішли з баґнетами в руках до штурму, немов би щойно вступили на боєву лінїю.

Коротко перед битвою відбув ся поєдинок між обома артилєриями. Болгари завдяки зручному концентрацийному маршови перевисшали Турків числом войск. Турецкі вояки щоправда добре бороли ся, але турецкі офіцири маловартні. Мабуть в послїдній хвили офіцири покинули вояків. Заосмотрене в поживу турецких вояків лихе, за те їх умундуроване і обув добрі.

Болгари здобули дві батериї скорострільних гармат і полонили 1.200 бранців. Від властивого внутрішного вінця адрианопольских фортів Болгари стоять лише о 5 клм.; инші вісти кажуть, що Болгари стоять лише 8 клм. від властивого міста.

Новинки.

Львів, 28 жовтня 1912.

— **Іменованя і перенесеня.** Львівский висший суд кр. іменував старшими офицꙗлами канцелярийними ad personam официялів канцелярийних: Абу Мета в Дрогобичи і Евг. Мостовского в Самборі з полишенєм в дотеперішних місцях службових.

П. Намістник переніс канцелїстів поліциї: Ів.

Ла ілла ела Аллаг — Нема нікого понад Бога Магомед рассіт Аллаг — Магомед его пророк, Аллаг уа ел акбар. — Бог великий.

Они знов присїли під стїною. Довго сидїли, доки люди не перейшли до мошеї. Відтак знов всьо утихло.

— А тепер в імя Боже! — Перехрестили ся і пустились в дорогу. Перейшли подвіре і зійшли зі стрімкого горбка до ріки в долинї, але не переходили на другий берег, лише ішли вздовж ріки долиною. Густа мрака вкривала землю, над головою бачили звізди. Шілїн після них вибирав дорогу. В мрацї було холодно і не тяжко іти, лише зношені чоботи перешкаджали. Шілїн роззув ся, кинув їх геть і ішов босо. Скакав звинно з каміня на камінь і споглядав на звізди. Але Костилїн не міг єму додержати кроку.

— Тихо йди! — шептав Шілїн Костилїнови.

— Прокляті чоботи обглодали менї цїлком ноги — відповів товариш.

— То стягни їх, лекше іти.

Костилїн пішов дальше босо, але то було ще гірше. Поранив собі ноги на каміню і хотів знов лишити ся. Тодї сказав Шілїн до него:

— Покалїчені ноги можуть загоїти ся, але як они нас доженуть, то буде зле — убють нас.

Костилїн не відповідав. Стогнучи ішов поволи дальше. Так утїкали досить довго долиною. Нараз доніс ся до їх уший з правої сторони брехіт пса. Шілїн задержав ся і сказав:

— Ах, ми зблудили, пішли на право! Тут чужий аул, я бачив его з гори; мусимо вертати, взяти ся трохи на ліво, під гору і відтак просто. Там мусить бути ліс.

А Костилїн відповів:

— Зажди трохи, дай менї відітхнути, мої ноги зовсїм покалїчені.

— Гм, брате, они загоють ся. Лекше ступай. Ось диви, так як я.

І Шілїн завернув на ліво і пустив ся під гору до ліса. Зойкаючи поволік ся за ним поволи і Костилїн.

— Тс! — упоминав его Шілїн і ішов дальше.

— Слухай! — Що то було? Ударя кінь ских копит. Они задержали ся і слухали. Щось тупало як кінь, але знов переставало. Пішли дальше і знов до їх уха доніс ся кіньский тупіт. Они задержали ся, тупіт також. Шілїн пішов осторожно дальше і вскорі на виднїйшім місци дороги виринула дивна стать. Він не міг добре розріжнити, чи то був кінь і щось сидїло на хребтї того дивного зьвіра, що цїлком не подобало на чоловіка. Він чув як то сопіло. — Що то? — Шілїн засвистав і дивна стать кинула ся в ліс. Роздав ся шум і ломіт, немов би буря лютила ся в лісї!

Костилїн зі страху упав на землю. Але Шілїн сердечно розсьміяв ся і сказав:

— То олень. Не чуєш, як він рогами ломить галузє? Ми его бояли ся, а він нас.

Утікали дальше. Квочка на небі показувала, що до рана недалеко. Але они не знали, чи ідуть добре. Шілїнови здавало ся, що він їхав тою самою дорогою у неволю і що до крипости буде не більше як десять верств. Але не був певний, чи так є. Прийшли до якоїсь лїсної полянки і Костелїн сказав:

— Що хочеш, роби, а я дальше не піду — не можу.

Шілїн почав Костилїна одобряти.

— Лиши — відповів Костилїн — для мене просто неможливо іти дальше з тобою.

Шілїн розгнївав ся і почав сварити.

— Ну, то я піду сам, будь здоров! — сказав до товариша.

Тодї Костилїн підняв ся і пішов за ним. Знов уйшли може які чотири верстви. В лїсї була мрака так густа, що нічого не було видко. І звізд не було видко.

Нараз доніс ся до їх уший тупіт копит. Чути було як підкова ударяла по каменистій земли. Шілїн положив ся, приложив праве ухо до землї і слухав.

— Таки так, хтось їде напротив нас — сказав до Костилїна.

Они скрутили з дороги, сховали ся в лїсї за корчами і ждали. Вскорі наближав ся Татарин на к ни, він гнав корову і щось говорив до себе.

— Ну, слава Богу, небезпечність минула — сказав Шілїн — вставай підемо дальше.

Костилїн з трудом підняв ся але знов упав.

— Не можу, як менї Бог милий не можу. Я за слабий — відповів. Костилїн був отяжілий, надутий і такий ослаблений, що не міг на ногах встояти. Шілїн пробував его піднести, але він закричав на весь голос:

— Ой, болить, болить!

Шілїн дуже наполохав ся.

— Та не кричи! Татарин недалеко — як учує! — а в души подумав: — Що менї з ним діяти? Лишити его не можна.

— Ну, — сказав до Костилїна — вставай і сїдай на плечі; понесу тебе коли не можеш іти.

Він взяв его на плечі, вийшов з ним на дорогу і пустив ся дальше.

— Лиш не тисни мене так за горло — сказав — держи ся моїх рамен.

Той тягар був для утомленого Шілїна не легкий.

Татарин, що недавно переїздив попри них, мусїв учути крик Костилїна, бо в скорі почули, що хтось їде за ними. Ізгень крикнув до них по татарски: — „Стій“! — Шілїн кинув ся в корчі. Татарин прицїлив ся і вистрілив за ним, але куля пішла в бік. Тодї завернув він коня і поїхав.

— Тепер, ми брате пропали — сказав Шілїн.

— Як нам не удасть ся випередити погоню хоч о три верстви, то погинемо.

А в души погадав: Чорт мене підкусив, аби брати ту колоду з собою. Якби не він, де я би тепер був!

(Конець буде).

Чоловского з Майдану Сінявского до Львова, Івана Войтовича з Перемишля до Майдану Сінявского поручаючи управу тамошної експозитури поліциї і Йос. Маєвского зі Львова до Перемишля.

— **Презесом** Ради повітової в Бродах вибраний п Октав Саля а єго заступником п. Болеслав Пілятовский, ем. староста і властитель більшої посїлости.

— **Курси** для неграмотних у Львові. Пригадуємо, що виклади на науку для дорослих неграмотних відбувають ся в неділї від год. 3 пополудни в школї ім. Шашкевича при ул. Скарбківскій ч. 26 і в читальнях „Просвіти" пл. св. Юра 5 і ул. св. Петра ч. 11. Наука починає ся в неділю дня 3 падолиста і буде відбувати ся кождої неділї і сьвята від год. 3—5 попол. в кождім з повисших льокалів

Научені досьвідом попередних лїт, що наука на курсах сильно терпить головно через те, що в часї науки прибувають щораз сьвіжі учасники, з якими, треба на ново починати науку, вертають ся провідники курсів до п. п. службодавцїв з просьбою, аби поучили о тім неграмотну службу, а також, аби зволили припильнувати точного ходженя на лекциї, які починають ся все о год. 3 по полудни.

— **Вечерниці з танцями** устроює Тов. українських студентів Полїтехніки у Львові „Основа" в суботу дня 2 падолиста 1912 в великій сали „Народного Дому". Початок о год. 9 вечером. Вступ від особи 3 К. Академ. білети 1 К. Музика войскова 30 пп.

— **Загальні збори** тов. „Академічна громада" у Львові відбудуть ся дня 8 падолиста 1912 в льокали тов-а при ул. Оссолїньских ч. 10, II поверх.

— **Крадежі і арештованя.** Невислїджені доси вломники добули ся до мешканя п. Бріхнера, розбили куфер і вкрали гардеробу вартости кількадесять корон. — Поліция арештувала вчера публичного послугача А. Червіньского за спроневіренє на шкоду п. Келлера 115 К. — Анна з Войнарів Любинецка, жінка господаря з Дрищева забрала своєму чоловікови 400 К і пустилась в дорогу до Америки.

— **Філія** укр. Пед. Тов. в Тернополи подає всім закладаючим зимові курси до відомости, що „Учебник німецкої мови" (40 с. + 10 за перес.) і букварь для неграмотних (20 с + 5 с) треба замовляти просто у автора О Солтиса в Тернополи ул. Сенкевича ч 25. Малу скількість найлїпше замовляти листом пересилаючи належитість марками почтовими.

— **Несподівано скора і остра зима** навістила наш край. Дня 24 с. м. зачав у Львові падати перший сніг і нині вкриває вже досить грубою верствою улиці міста. На тім однак не скінчило ся. Рівночасно запанували й острі морози; нині рано було вже 7 степенів морозу, як на перший початок то хиба аж надто остро. Якої шкоди наробить так скора і остра зима, можна собі легко подумати. В наслїдок зливних дощів в многих сторонах бараболї ще не викопані і коли не пігнили, то вимерзнуть. Паші для худоби нема, а то вже й худобини годі вигнати на пасовиско. Сумні вигляди! — Із Скільщини пишуть до „Дїла": Вже від двох неділь верхи більших гір у нашій верховині біліли ся. А ось 24 жовтня у четвер впав вже всюди сніг. Вже порошить другий день. Під ногами сніг трохи топить ся, але в верхах мабуть вже перезимує. Сніг сей заскочив верховинців несподівано, бо по довгих слотах блиснуло у второк і середу трошки погоди. В середу навіть було дуже гарно. „Снопівя" буквально все ще у поли, та добре, що вже хоча в „остривах" (копах). Бульба („кромплї") в більшій части викопана, бо її можна брати і в негоду. Те, що добре й так не вродилось, тепер в поли догниває. Невесела перспектива на будучність. — З Бобреччини доносять, що там онигди було аж 9 степенів морозу.

— **Експортация тлїнних останків** бл. п. Григория Цеглиньского відбула ся в пятницю по полудни. З рана при панахиді були присутні всї члени парламентарної президиї, чужі посли, сьвященики під проводом пос. о. Стояна і численні репрезентанти ріжних парламентарних партий. По полудни явили ся на двірци всї українські посли і українська громада у Відни. Явили ся також пп. мінїстри Залєский і Длуґош, презес Кола польского др. Лео, президент палати послів Сильвестер і богато польских послів. Над зложеною в ваґонї і покритою вінцями домовиною віцепрезидент Романчук зворушуючою промовою попращав покійника в імени єго парламентарних товаришів. Церковного обряду похоронного доконав о. мітрат Фацієвич при асисті руского капеляна войскового о. Каляти, сотрудника при церкві св. Варвари о. Пелліха, двох докторандів Авґустінеум і хору молодої української кольонії у Відни.

— **Шпигуньства без кінця.** З Тарнова доносять: На оболоню коло Тарнова спав лїтак площевий, котрим летіло трох російских офіцирів. Один з офіцирів забив ся на місци а два другі поранили ся тяжко. Здогадують ся загально, що ті воздушні летуни були російскими шпигунами. Раненых по поданю їм першої помочи відставлено до шпиталю мабуть вязничного. — У Львові арештував онегди поліциян Гайнош якогось фельдвебля, котрий впав єму в очи не лиш тим, що мав на ногах жовті черевики і кальоші але також і своїм якимсь дивним поведенєм. Гайнош побачивши єго коло касарнї при Жовківскій улици, вхопив за карк і втрутив крізь браму на подвіре касарні та хотів тут відобрати єму шаблю. Фельвебель поставив ся тоді остро до фірера Гайноша і загрозив єму ґарнізоновим арештом. Гайнош однак не налякав ся того і відвів арештованого до дижурного офіцира. По довгій крутанинї відставлено остаточно арештованого на головну варту і тут сконстатовано, що той фельдвебель не служив зовсім при 95 полку піхоти, як то говорив. Арештований тоді сказав, що називає ся Данило Ружицкий і єсть дезертиром з Перемишля, де служив при артилериї. Показало ся, що й то не правда і власти войскові віддали Ружицкого, у котрого знайдено два аркуші паперу записаного якимсь тайним письмом, властям поліцийним. Арештованого пізнав остаточно один з дозорців вязничних, котрий визнав, що арештований називає ся Бодзян і відсиджував кару вязниці за шпигуньство в Чорткові, де візнаючий свого часу служив і там єго пізнав. Нема отже сумніву, що Бодзян перебрав ся за фельдфебля і мабуть взяв ся знову до свого давного ремесла. Поліция веде тепер дальші доходженя в справі того Бодзяна і єго діяльности.

Телеграми

Река 28 жовтня. Чорногорский король конферував вчера з войсковими аташе австрийским і італіяньским. Відтак пішов до монастиря на острові Враня, звідки представляє ся вид на терен борби довкола Скодару, котре то місто Чорногорці безнастанно бомбардують.

Река (в Чорногорі) 28 жовтня. Заведено переговори з залогою в Скодарі. Посланник короля заявив, що дальший опір єсть безхосенний і завізвав до залишеня дальшого проливу крови та до відданя міста. Залога, котра єсть зовсім відтята від прочого сьвіта, не дала доси відповіди.

Войска чорногорскі і сербскі сполучили ся в питницю коло Сиениці. Вість та викликала тут і в Цетиню велике вдоволенє.

Атини 28 жовтня. В борбі під Савантепосон погибло 18 офіцирів грецких і 169 вояків; 40 офіцирів і 137 вояків було ранених. Страти неприятеля суть дуже великі. Здобутє міста Кожані, котре має 15.000 грецких жителів, уважають за річ дуже важну. Турки всюди в переполохом виносять ся з Македонії і висилають свої родини до Єгипту.

Петербург 28 жовтня. Із Сосвівця доносять о незвичайно обильнім снїгу. В Николаєві лінія телеграфічна перервана. З Киева доносять, що на головній лінії полудневозахідних зелїзниць, на лінії до Єлисаветграду настала сильна заметіль снїжна, внаслїдок котрої поїзди спізняють ся.

Софія 28 жовтня. Головна кватира має бути перенесена із Старої Загори до Мустафа-Паша.

Атени 28 жовтня. Начальний вожд в Епірі доносить, що Греки заняли Люрос і Пентеніґадіс на дорозі до Янїни.

Константинополь 28 жовтня. Валї Адриянополя доносить, що неприятель віддалив ся з Кірккілїссе.

Константинополь 28 жовтня. Говорять о близькій зміні на становищи великого везира. В ночи покликано до султана Кіяміля пашу.

Білград 28 жовтня. Вчера і нині прибуло тут звиш 1000 ранених Сербів.

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

Телефон 452. Телефон 452.

Містове бюро

за

Ц. К. зелізниць держав.

у Львові

улиця Ягайлоньска число 3

видає

Білети складані комбіновано-окружні до всіх і зі всіх значнійших місцевостий Европи важні 60, 90 і 120 днів.

Білети складані в однім напрямі на німецких зелізницях, важні 45 днів.

Білети картонові, звичайні, до всіх стаций в краю і за границею.

Асиґнати
на місця в спальних ваґонах.

Продаж всяких розкладів їзди і провідників.

Замовлені білети на провінцию висилають ся за почтовою післяплатою або за посередництвом дотичної зелізничої стациї.

При замовленю складаного білету треба надіслати 5 корон задатку і подати день, від котрого білет має бути важним.

Телеґрафічна адреса: Stadtbureau, Львів.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).